

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 54. Dedicatio Ecclesiæ S. Sepulchri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

ditioni, & omnibus Canonibus repugna-
 bat; verum Eusebianis consultum non
 erat, Ischyrae causam irascendi dare, ne
 rei veritatem aperiret. Jamque in eo
 erant, ut opus suum perficerent, & A-
 rium ad Ecclesiae Communionem susci-
 perent, cum adsunt Epistolae Imperato-
 ris, quibus conventui finem facere, &
 cito Jerosolymam se conferre jubeban-
 tur, Ecclesiam ab Imperatore aedificatam
 dedicaturi. Hoc mandatum Marianus,
 Imperatoris Notarius, quod munus erat
 praecipuum, Episcopis attulit.

§. LIV.

Dedicatio Ecclesiae S. Sepulchri.

Tyro igitur profecti, curribus Cæsareis
 Jerosolymam delati sunt, ubi & alios
 invenerunt Episcopos, a Constantino ex
 omni parte, & magno numero illuc con-
 vocatos. Hinc frequentissimus fuit con-
 ventus, sed, quinam fuerint illi Episco-
 pi, praeter illos, qui Tyro advenerant,
 & quemdam Episcopum Persam, qui
 S. Miliesius Martyr fuisse creditur, non
 novimus. Populus multitudine innume-
 rabilis ex omnibus Imperii Provinciis
 confluxerat, insolitam Cæremoniam spe-
 ctaturus. Omnibus necessaria Impera-
 toris sumptibus praebantur, qui aulae
 suae Proceres, ut omnia ordinate proce-
 derent,

Sæculum IV.
 A. C. 325.

Eus. vit. IV.
 43.

Sæculum IV. derent, sub Mariano Præfecto curatur
A. C. 335. submiserat; is magnam pecuniæ vim
 & plurimas vestes in pauperes distribuit
 & Imperatoris Nomine pretiosa dona
 ornandæ novæ Ecclesiæ obtulit.

Eus. III. vit. S. Sepulchri caverna, cujus gratia
c. 24. 35. 36. tum ædificium fuerat excitatum, exte
Et. rius excellentis operis columnis, & ma
 gnifico ornatu erat decorata. Inde tra
 situs erat in spatiosam aream marmo
 stratam, & longis porticibus circumda
 tam a tribus Regionibus, nempe exce
 pta regione Orientis, qua assurgebat Ec
 clesia, quæ tam altitudine, quam longi
 tudine & latitudine omnium admiratio
 ne digna erat, intus diversi coloris mar
 more vestita, exterius exstructa lapide
 bus, ita politis, & æqua superficie jun
 ctis, ut pulcherrimi marmoris venusta
 tem referrent. Tectum erat ex plumbo
 intus laqueatum, & opere sculptili or
 natum, cui aurum superinductum, ocu
 lorum aciem fulgore hebetabat. Ad ut
 rumque Ecclesiæ latus porticus duplicis
 contignationis inferior una, & altera su
 perior tollebantur, & Ecclesiæ longitu
 dinem æquabant, harum quoque forni
 ces auro splendebant; quæ Ecclesiæ cor
 pus contingebant, magnis columnis ful
 ciebantur, remotiores decoratis parafra
 tis nitebantur. Tres erant portæ ad Ori
 entem, id est, ingredientiæ faciem ad

Oriente

Orientem vertebant; (*) intrantibus in eminentissima totius Ecclesiæ parte semicirculus obiciebatur duodecim columnis in honorem SS. Apostolorum coronatus, quarum capitella magnis ex argento vasibus decorabantur. Hic locus erat Presbyterium, seu Sanctuarium, in cuius medio altare erigebatur.

Sæculum IV.
A. C. 335.

Ex Ecclesia, & area, quam descripsimus, exeuntibus patebat vestibulum, similiter porticibus utroque ex latere cinctum, inde per portam, qua sola ad universa hæc ædificia erat aditus, ad forum rerum venalitiarum exhibatur; huic quoque vestibulo sua erant ornamenta, quæ vero intus conspiciebantur, transeuntes in stuporem rapiebant. Talis fuit Ecclesia S. Sepulchri, Eusebio, qui Dedicat[i]oni adfuit, referente; adjungit; Imperatorem munificentia Regia innumera vasa aurea, & argentea unionibus distincta huic Ecclesiæ dono dedisse. Cæterum, qui hodie sacra Loca visitant, frustra tantæ magnificentiæ vestigia quærent, sæpius

Theoph. p.

252.

Chr. Pasch.

inf. Lib.

XXXVIII.

n. I.

(*) Ad hunc locum P. Balduinus dicit, errare Fleurium, sed ingredientes facie ad Occidentem fuisse conversos, & erudite probat, pleraque antiquis temporibus templa ita fuisse posita, ut solis orientis radii in Portam majorem incidere. Sit error! at nulla mala fides.

Sæculum IV. sæpius enim hoc templum exinde de
 A. C. 335. structum, & reparatum; primo flammis

Glaber.
Lib. III. c. 7. vastatum a Persis anno 614. Imperator
Cedren. an. 1000. ab Azizio, vel filio ejus Califarum
 6518. p. 706. Fatimitarum aliquo, & ferme triginta po
id. 73. Euf. annis ab Imperatore Michaeli Papillio
III. vit. c. 3. gone restauratum. Circa Ecclesiam

Constantino ædificatam nova Civitas
 condita, quæ non nullis Jerusalem novam
 a Prophetis prædicta videbatur; hic
 certum quod hæc nova in alio loco, quam
 illa antiqua steterit, extra quam sepulchrum,
 & mons Calvariæ fuerat situs

Sup. L. III. Abhinc non amplius Ælia dicta est, no
 §. 24. men, quod ei Imperator Adrianus ante
 ferme ducentos annos dederat, sed præ
 stino nomine Jerusalem vocabatur, atque
 exinde semper a Christianis peregrinis
 quos ex omnibus mundi partibus pietas
 attrahit, frequentatur.

Durante Dedicationis festivitate, Episcopi
 populos variis pietatis exercitiis
 occupabant; hi Sacrificia incruenta, &
 preces offerebant pro Ecclesia, Imperatore,
 & filiis ejus. Qui scientia, & facultate præ
 stabant, pro concione perorabant, sive ut,
 quæ de SS. Scripturis lecta erant, explicarent,
 & sensus Mysticos aperirent, sive sublimiorem
 Theologiam docerent, seu denique orationibus
 panegyricis Imperatoris virtutes exornarent, & suis de
 Scripturis

Euf. IV. vit.
 §. 43.

scriptionibus novæ Ecclesiæ magnificentiam extollerent; in hoc dicendi genere Eusebius Cæsariensis non ultimam laudem promeritus est. Hæc Dedicatio eodem tempore, quo Festum S. Crucis, nempe 13. Sept. anno 335 celebrata.

Sæculum IV.
A.C. 335.

§. LV.

Concilium Jerosolymitanum, in quo Arius recipitur.

Hæc quidem gesta exterius apparebant, *Socr. I. c. 25.*
at in Episcoporum conventu, quibus 26.

Concilium constabat, alia agebantur. Arius cum Epistola Imperatoris, & fidei Confessione, quam ei præsentaverat, advenit, quippe eum Imperator sæpius, ut ad se veniret, invitaverat, quod eum sin-

Soz. II. c. 27.

cere de erroribus suis doliturum speraret, & Alexandriam remittere vellet; tandem Constantinopolim cum Euzoio Diacono, secum a S. Alexandro Alexandrino deposito, se contulit, ibique ambo Libellum Imperatori obtulerunt hujus tenoris: *Constantino Domino nostro piissimo, & Deo dilectissimo, Arius, & Euzoio. Domine! fidem nostram tibi exponimus, & scripto coram Deo declaramus, nos, & qui nobiscum sunt, credere, quæ sequuntur: nempe in unum Deum Patrem omnipotentem; & Dominum nostrum Jesum Christum Filium ejus, de ipso pro-*

Hist. Eccles. Tom. III.

X du-